

NOTA

Tots els que vulgarenbrees Setmanari de L' IGNORANCIA p'es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca..... 3 mesos..... 0'65
1 any..... 3'25
Dins España..... 3 mesos..... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evità plets y questions.

LA FÍ DEL MON.

—¡Señó, señó! (cridá sa criada tota tremolant, mentres tocava amb fúria a sa porta des méu cuarto.)

—¿Qu' hey ha de nou?

—Qu' avuy no surt es sol.

—¡Vaja una noticia! Deu está enni-gulat; (li vaitx respòndre mentres me girava de s'altre costat.)

—¡Ca! no señó; es que no surt porque ha quedat dedins. Vòl dí que no se fa de dia.

—¡Caracoles! (vaitx esclamá botant des llit.) Tú has perdut es señy.

Y dit y fet me plant al mitx des carré.

S'espectacle era farest. Havían tocat les nou des matí y feya tanta fosca com a mitja nit. Algunes estrelles se veyau en el Cèl, amb una claró tan pàlida que apar que volguessen fé els elèms despedint els últims resplandors. La gent anava tota atribulada mirant de cap a Llevant, però, ¡còsa estranya! com més anava, lluny de veure apareixe sa claró de l'auba, semblava per moments augmentarsè sa fosca.

—¿Qu' es axò, Deu meu? (vaitx esclamá totduna.)

—¿Qu' es axò? (repetía tothom entre ses exclamacions y lamentos de la gent que corria tota espantada d'una part a s'altre.)

—Ja s' ha acabat el mon; (deya un.)

—Es un eclipse; (deya un altre.)

—¡Què eclipse ni formatge! ¿No heu sentit sa trompeta del Judici? (deya un señó molt nirviós.)

—No es sa trompa del Judici, qu' es sa d' En Möll, porque s' Ajuntament fa un pregó; (cridá una vey que duya afer-rats sèt ó vuy infantons.)

—¡Ah! ydò anèm a sentí lo que diu es pregó; (digué tothom correguent cap a sa plassa, qu' estava tota iluminada, com en dia de festa, amb farolets de papé y rests.)

Entre sa confusió y es rum, rum, de la gent, poguerem sentí es pregoné que deya:

«Lo eeslentíssim señó—ministro—en telegrama—qu' acab de rebre—me diu:

Estant ficsada—s' hora de les cinch—des matí—com a hora oficial—per sa sortida des sol—en tot el territori—de sa península—é illas Balears—dins aquest mes—y essent axí—que ja han tocat les vuyt—sens qu' aquest astre—haja sortit,—pòs es fet—en coneixement—de V. E.—a fi de que—amb sa major prudència—lo comuniqui—à n' es públich—procurant—que no s' alteri s' ordre—y fentli present—qu' es Govern—de S. M.—ha prèses mesures necessaries—perquè....

Aquí ja no vaitx podè sentí més lo que deya es pregó, perqu' els siulos, crits y mansbelletes, vivas y mueras, aufegaren sa veu des pregoné.

—¡Vaja unes noticias que mos dona el señor Ministro, (digné un vey.)

—Però, ja heu sentiut; qu' es Govern va a prendre mesures, (li contestá un altre.)

—¿Y quines mesures? (respongué una dona.) ¿Per què son? En no essè que vulgan posá un barret a n' es sol per si té pò de costiparsè!

Un nou fenómeno vengué a posá fi a n' aqueixes disputes y a aumentá en gran manera sa confusió y espant.. En el Cèl se vé apareixe molt imponent y estendronsè amb breus instants de llevant a present, una gran faixa vermeya en la qual se podían lletgí clarament aquestes bíbliques paraules escrites amb tinta molt negra:

S' ACOSTA LA FÍ DEL MON.

Desde aquest moment s' aspecte de tothom va mudá per complet. A ses riayes y bromes se succehiren els plòrs y ses oracions.

Qui cercava els fys, qui els pares; uns els séus germans, altres sos espòs....

En quant a mí, com era natural, lo primé que me vengué a n' es cap, fonch anarmèn a l' iglesia per arreglá contes y prendre un bòn passapòrt; però ja vaitx fé tart.

Sa multitud de penitents que ja ha-

vían acodit, omplían totes ses plasses y part d' els carrés veynals.

Coneguent que me sería impossible podè cumplí aquell acte de bòn cristia, me vaitx dirigí a ca—méua. Encara no havia entrat quant sent que tòcan a sa porta. Vaitx a obrí, y tot rebent se me tira demunt un d' els més grans inimichs méus. Podeu contá quin no sería es méu susto, y quina sorpresa no me causaría el veurèl plorá aferrat p' es méu coll, sense poderme parlá paraula. Veient que no duya mala ombra y recordant es lle-trero del Cèl li vaitx dí:

—Don Jaume: ¿qu' es axò? ¿que té res de nou?

—Sí, señó; vench a demanarlí perdó per tots els mals que li he ocasionals.

Aquestes paraules me tayaren en redó, y sòls algunes llágrimes que m' escaparen, donaren lloch a que pogués dí entre mí mateix: «¡Oh, mòrt, quanta influència tens dins sa societat! ¡què gran es el téu podè!»

Encara no havia sortit d' aquest espant y reflexions, quant torn sentí tocá a sa porta.

Era Don Juan Aferra, s' hòmo més avaro del mon y de qui jò era víctima desde molt de temps. Dins una taleca me duya ses séues rapiñes, suplicantmè qu' els admetés y qu' en disfrutás per molts d' anys.

—Axò es lo que vostè y jò voldríam; podè viure molts d' anys. Vostè si que n' ha pogut disfrutá bé, porque ja s' vey y la mòrt per vostè no es cap còsa nova.

—¡Que vòl que li diga! may havia pensat amb semblant còsa.

¡Oh, mòrt! anava jò a repetí, quant sa criada me tapá sa boca anunciantme un' altre visita.

Era un veynat, s' homo més cabessut del mon, que feya poch dies m' havia mogut un plet y entaulat tres demandes porque sa méua criada havia espolsat sa granera a una paret des terrat.

—Vench a manifestarlí, (me va dí totduna). que s' atlòta d' aquí en devant y sempre que vulga, ja pòt espolsá sense cap classe de perill, sa....

«A vostè si que l' espolsaría de bona

manera,» li volia respondre jò, cansat de tantes impertinències; però sa memòria des lletrero me tornà contení, admirantmè entre mí mateix de lo efícas que es s' idèa de la mòrt per posá pau entre els hòmos.

—Señó: val' aquí es moliné; (digué sa criada.)

—Que pas.

—No pot perque vé carregat de farina. Diu qu' es sa que li ha quedada aferada a sa pedra, es dos mesos que fa que mos mòl.

—Ydò, fiyeta, *bien nos ha molido*, diria un forasté.

—Aquí també hey ha es sastre que vòl parlar amb vostè.

—¿Que dú tayadures?

—¿Ca! no señó; vé amb so pañero per corretgí els contes que tots dos han presentat d' ensá que 'l vesten a vostè.

—Deuen volé dí d' ensá que me des-puyan.

¡Oh... idèa de la mòrt!...

—Señó, fassa vía, perque també s'espera es botigué des cantó, per donarlí una farina en lloch d' arena que diu que per equivocació li va doná dilluns passat.

—¡Pues no fa males equivocacions aquest señó botigué!

—Es perque diu que de farina a arena no hey van més que dues lletres, y...

—¡Ah, bárbaro!... vuy dí, senzill.

¡Oh, mòrt... mòrt, y que pòts de molt!

—També vòl entrá Don Ramon es potecari, qu' ahí li va equivocá sa medicina.

—¡Jesús, María y Jusèp!... ¿que me dius? ¿es potecari s' equivocá? ¡ay! ¡me degué dona un *veneno*!

—No, señó; perque diu qu' els venenos sou molt cars y qu' amb axò may s' equivocca. Però, veu, señó, jò voldria qu' atropellás aquests assumtos perque jò també tench d' arretglá contes amb vostè.

—¡Tu quoque Brutus!

—Sí, señó; me diga *coca* y me diga *bruta* y tot lo que vulga. Ha estat un mal pensament qu' he tengut els dematins que som anada a plassa.

—Però, fiyeta, si j' ha deu àns qu' hey vas! Puis no será petit aquest número de mals pensaments.

—Perdon, señoret, no tenga pò; jò 'ls hi tornaré tots.

—¿A ne què? ¿els mals pensaments?

—No, señó, els cèntims de ses sises.

—¡Alabat sia Deu! (vaitx esclamá ensansat de tants d' embuys.) Qu' hey fa de falta al mitx del mon de tant en quant un Jodici final!... Però, què som de beneyt, discurrent amb aquestes tonteries; sabent que tots mos hem de morí y ben aviat, ¿còm es que no pensám sempre des mateix mòdo? ¡Oh, hòmos tontos y cegos! ¡Quant enganats vos duan els negòcis temporals, puis no vos deixau coneixe qu' a cada instant vos estau morint y que res hey ha més cèrt que s' havé de sortí d' aquest mon y deixarló tot per aná....!

¿Però, que guafy jò ara discurrent, si també tench contes qu' arretglá? M' en vaitx a sa primera Iglesia que trobaré ubèrta y m' hi aficaré axí còm milló puga.

(Acabaré.)

J. F.

LA FELICITAT VÈRA.

Enrevoltat de riqueses,
y d' un sens nombre d' amichs,
vivía un hòmo a una vila
amb s' espèsa y los seus fills.

Tenia tèrres molt bones,
casats hermosos y richs,
plens de randes, plens de jòyes,
plens de mòbles los més fins.

Cases de camp no 'n faltavan
per aná a recrearshí
y allá amb dolsa compaña
passarlí lo bell estiu.

Bòns sementers hey tenia
d' ametllerets ben reblits
y d' arbres de bona fruyta
per la vorera y p' el mitx.

Pensava trobá alegrí
contemplant los seus jardins,
quant devés el Maitx estavan
verts, frondosos y florits.

Al temps de sa primavera
hey anava molts de pichs
y allá ramellets hermosos
s' entretenia en collir.

Feya brollar cent jòchs d' aygo
dins gloriets y camins,
entre mil plantes hermoses
qu' allá n' hi havia un sens fi.

Mes amb tanta de bellesa
no se trobava felís;
sa séua ánima sentia
qualque còsa mancarlí.

Se posá a discor e un día,
molt concirós y molt trist,
quant veyá els ramells hermosos
que prest tornavan mostibis:

¿Per què lo bò de la tèrra
ha fet Deu que tenga fi
essent Ell l' Omnipotència
y un Creador infinit?

Tots los sers d' aquesta vida
veix qu' es mostian axí,
y brillan no més qu' un día
y l' ondemá ja han finit.

Uns mòren per la calrada
del Sòl que seca sos brins,
uns altres de fòrta sava
los arranca el trebolí.

Axò deya y determina
no parar de corre fins
havé trobat dins la Tèrra
lo desitjat Paradís.

Abandona ses floretes
pren l' hábit de pelegrí,
per cercar lo que volia
per trobar s' esser felís.

Permis demana a sa espòsa,
deixa sos bens a sos fills,
y arretglant sos interessos
s' apareya per partir.

Amb un petit equipatge,
de sos parents despedit,
deixa ses ciutats hermoses
y emprèn son duptós camí.

Veya tèrres y més tèrres
plenes d' arbres gigantins,
que los seus bens y riqueses
més li feyan avorri.

Tresca qui tresca muntañes
s' en va, alegre lo esperit,
veu un remolí de cases
que li arrancan dols suspir.

Y aglassat per la fatiga
resòl dormirhí dedins;
arriba quant ja no hey veyá,
arriba qu' era de nit.

Anava cercant posada
dins aquell poblet humill
quant tròba un veyet alegre
que ja tenia es cap grís.

Quant el veu qu' espèsa alena,
y tan pòbrement vestit,
plena de suhó sa cara,
amb veu piadosa li diu:

—¿Que cereau dins aquest pòble?
¿que cereau bòn pelegrí?

—¿Me voleu deixá romandre
per aquesta santanít?

—Germanet. Amb molt d' agrado.
Vaitxmèn a fervós el llit
després posaré sa taula
y vos sopareu amb mí.

Aquell bòn hòmo totduna
va fé lo qu' havia dit
amb voluntat tan alegre,
amb còr tan nòble y senzill,
amb lleugeresa tan suma
y amb tracto tan franch y llís,
que 'l pelegrí se va creure
havé lograt son desuix.

Quant ja sopava el bòn hòmo
li demana molt humill
que li contás, si volia,
lo qu' havia succehit:
qu' a corre el mon l' obligava
amb l' habit d' els pelegrins
deixant la séua caseta,
y la espòsa y los seus fiys.

El rich li esplicá amb dulsura
la séua vida de rich,
y li descubrí la causa
d' havé fet tan llarchs camins.

—Jò, visquent dins la pobresa,
(aquell veyet li va dí.)
tench la ditxa de sa feyna;
mes, content del tot no estich.

Jò voldria una alegrí
qu' omplís del tot s' esperit,
y també amb vos vuy trobarla
fent vida de pelegrí —

Tots dos d' aquesta manera
se feren prest ben amichs
y aquell vespre resolgueren
cercar la Tèrra felís.

L' ondemá quant s' axecaren,
l' ondemá ben dematí,
arretglan lo seu viatge
y tots dos ja son partits.

Tresca qui tresca planures
s' en van els hòns pelegrins,
quant a la fi descubriren
una hermita ó monastir.

Cap allá tots dos fan vía
per un escabrós camí,
atravessant les garrigues
plenes de mates y pins.

Abans d' arribar, d' enfòra
sentiren el sò molt viu
d' una campana sonora
qu' animava aquells confins.

Un hermitá la tocava
amb tela de sach vestit.

y quant sent tocà à sa porta
totduna acudí à obri
—¿Que voleu d'aquesta hermita?
—¿que cercau bons pelegrins?
—Cercam el plei y la ditxa,
lo terrenal Paradís
—La ditxa més vèra y cèrta
es l'amor de Deu senti,
y los plers de més durada
son no teni cap desita
—Jò vuy riquesa que duri.
—Jò vuy feyna de profit
—Feyna p' el Cèl es la bona.
qui no té pecats es rich.

Dins aquesta pòbre hermita
hey ha lo que no teniu
Entrau, trobareu la ditxa,
entrau, entrau per endins

Qui vòl trobar dins la Terra
de la Ditxa el ver camí
que deix les còses mundanes
y als à Deu son esperit.

A. T.

FIRES Y FESTES.

Aquest assumto torna à está demunt
es tapete de sa taula municipal.

Deu fassa que no hey dugan gens
d'òli ni farina perque no torn sortí qual-
que buñól gròs.

Si vòlen fé Fires y Festes à Mallorca
que no vagen à copia lo que fan els an-
dalussos, ó els gallegos, ó els catalans,
que ses còpies sòlen scrtí dolentes y no
agradan. Que copien més aviat lo que
fan els nòstros pagesos qu' es fruyta del
pais.

Perque tot vaja bé s' es mesté foji de
còses rares y cercá ses conveniències
de tots els venedós y manestrals; sían
pagesos, sían ciutadans, sían mallor-
quins, sían forastés.

Còsa rara seria ara, que tothom fuitx
del sòl, ferlès à s' Esplanada de Santa
Catalina ahont hey cau à plom, perque
ses Fires son còsa més pròpi del día
que de sa nit.

Còsa rara seria pensá en teatros y no
pensá en mercats perque ses Fires con-
sisteixen més en comprá y vendre que
en devertirsè.

Si hey ha d' havè Festes han d' essè
còm à consequència de ses Fires; perque
ningú gasta res per lo superfluix que
no haja gastat abans per lo necessari.

Voleu fé Festes, feys Fires; que tota
vegada qu' hey haja Fires, ses Festes per
sí mateixes s' establiran.

Voleu fé Fires, conta amb sos page-
sos, que'n son mestres, y que tenen per
vendre sa primera matèria de tot comèrs.
Y conta també després amb sos indus-
trials ciutadans.

Aquests ja son aquí y ja tenen Fira
ubèrta à ses botigues, però els pagesos
han de vení; y no vendrán, per prime-
ra vegada, sense enviarlós à demaná ó
anarlós à cercá.

Destinau y posau à disposició de cada

vila una plassa de Ciutat, y qu' una co-
missió de la vila la distribueixca en trasts
y l' adorn y hey tenga tot quant puga
crida s' atenció del públich, y la gent
trescará d' una plassa à s' altre.

Qui voldra compra garbayons ó mun-
tona y veure Sant Juan Pelós ó ses ali-
gues de Pollènsa acudirà à sa plassa
destinada à n' aquesta vila. Qui voldrà
compra tarònges y veure ses valentes
dònes de Can Tamañy acudirà à sa des-
tinada p' els sollerichs que podria essè
sa del Banch de s' Oli. Qui vulga veure
els cavallets de Felanitx y es garbo de
ses felanitxeres y comprá jarretes her-
moses anirà à cercá s' altre plassa ahont
estigan reunits els sèus variats gèneros
et sic de cæteris.

Sa plassa destinada à n' els ciutadans
hauria d' essè el Mercat (naturalment)
però continuantlò per un cayre cap à la
Rambla, Porta de Jesus y fòsso exterior;
y pe s' altre cap, p' es Born fins es cap
des Moll, si impòrta.

Procurau cercá pensaments práctichs
més que teòrichs y donau lloch à que
ses Fires y Festes no estigan localisa-
des à un sòl punt sino que sían per tota
Palma.

Procurarèm tornarmosnè ocupá de
aquest assumto.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

SES PROCESSIONS DEL CORPUS.

Gracies à Deu qu' enguañy no es sò-
lament sa parròquia de Sant Miquèl sa
qui fá processó del Còrpus. Sa de Sant
Jaume ha resòlt també fernè y demà li
tòca es sèu torn, y en bòn Diumenge,
dia qu' à causa de sa santificació que
l' acompanya còm qu' heu àm més qu' un
altre día. Esperám que l' any qui vé ja
no será Sant Jaume totsòl el qui farà
de companero al Sant Arcàngel sinó que
Sant Nicolau també li farà costat y que
Santa Eulalia y Santa Creu no se farán
pregar molt per concorre à celebrá de
una manera pública y digne una de ses
selmares més solemnes de l' any.

Deu mos ho deix veure.

* *

Sa processó del Còrpus de La Sèu, en-
guañy va aná de lo milló. Va essè lluhi-
da, llarga y ben arretglada.

El temps era hermosíssim y els carrés
plens de gent que s' havia posat tota sa
casa demunt. Pagesa varem veure que
mostrava més d' un kilo d' or en cadenes
ó cordoncillos, guyetes, brasals, rosaris,
etc. Ses señores ciutadanes anavan à
quí més punt podia dú. Molts de vestits
nòus y molts de pagesos per hontsevuya
y molt d' ordre també; lo qu' es sèu dar-
ley. Axí mateix hey va havè punts esca-

pats; y sinó, figurauvós quin mal efecte
no mos havia de fé el veure passá p' es
carré mateix ocupat p' el concurs de sa
processó y atravesant per entre ses
Creus de les parròquies y p' el mitx d' els
sèus confreres y capellans un homo en
còs de camia tot brut y subat, carregat
amb una gran bomba d' aygo gelada, que
duya à una casa particulá de sa carrera
de sa processó, y poch després veuren
passá un altre amb un' altre bomba per
un' altre casa veynada de sa primera. Y
còm que fossen ells primés qu' els qui
duyan ciri, perque diguent «Amb lle-
cència, amb llecència» al temps que de-
gotavan such de neu, sa processó ma-
teixa los havia de fer llòch, y els con-
currents també per pò de taques.

En es cantó d' es carreró hey havia un
Municipal per aturá sa gent, que no pas-
sás al temps de la processó; y segura-
ment quant va veure bombes sa boca li
fé aygo y no pogué parlá per aturar
aquelles dues camies de llista brutes y
bañades, regalimant bròu de suro y pèga
per demunt ses señoretès que seyan en
la carrera.

* *

Dijòus, quant anava à passá sa proces-
só per un punt des carré del Sagell, se-
gons contan s' esfondrà una peana de
balcó. Perillava haverhí desgracies, però
per un miracle no agafá ningú d' abaix
ni caygué es qui hey estava demunt.

S' Ajuntament hauria de vigilá milló
aquesta part de ses òbres particulás y en
veure casa veyà ferla tomá y al manco
donaria feyna à la manestralla y fóra
contemplacions à ningú.

* *

Don Jordi Veñy y Maymó, mos ha
obsequiat amb un curiós folleto, per ell
elegantment escrit, que dá per títol *Una
gloria para Felanitx*, en el qual se de-
mòstra que Don Bartomeu Caldentey,
fey d' aquella vila, fonch el qui estrená
à Mallorca s' invenció de s' Imprenta,
imprimint à Miramar baix de la séua
direcció ses òbres de Juan de Gerson
el 20 de Juny de 1485.

Per celebrar dignament tan solemne
centenari mos invita à prendre part li-
terariament en la redacció del número
del *Felanigense* qu' ha de conmemorá
tan gloriós centenari.

Li donám les gracies per tot y li pro-
metèm sa nòstra modesta cooperació.

* *

Reberem una invitació del señor Al-
calde de Palma Don Martí Pou per assistí
à una reunió que celebrá s' Ajuntament
dimecres passat per tractá de *Fires y
Festes*. Fassa el Bòn-Jesuset que aquest
assunto vaja per milló camí que s' altre
vegada. No hey poguerem assistí però
estant agraht à la seua invitació li do-
nám les gracies de la séua atenció en-
vers de nòstros.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 7 de Juny.

SANT PERE Y COMPAÑS MARTIRS.

Festivitat del Còrpus en Sant Jaume. Processó.

Efemerides.—1750. Se fé la processó d'els catius rescatats. Sortí de La Seu y devant Sant Francisco de Paula rebé los catius y després s'en anà à la Seu passant per Cort. Digueren l'ofici y el digué Don Jordi Serra y de Diaca Don Lloréns Despuig Canònges y predicà el P. L. Fr. Pons Roselló Pvre. Comenadó del Convent de la Mercè.

—1752. El Sr. Bisbe feu donà possessòri à D. Nicolau Villalonga y Truyols del Canonicat que li pretengué dar y à dita hora comparegué lo dit D. Nicolau à La Seu ab l'Escrivà major de la Curia y altres ministres y trobaren la Aula Capítular tancada y lo arxiu y la Sacristia majó. Hoc no obstante passà dit escrivà à donarli possessòri, valega per lo que valega.

—1753. Fé fret com si fos el Dezemebre.

Temps.—Calorós.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries. Conjunció de Venus y Saturno.—Els nins nats avuy serán bons per comedians; y ses nines dónes de ca-séua.

Dilluns 8.

SANT VICTORINO Y SANT SALUSTIANO.

Festivitat del Còrpus en Sant Miquel. Processó.

Efemerides.—1750. Festa del Còrpus. Sa Confraria de Sant Pere y Sant Bernat convidà tots els catius à la Processó y à tots donà ciri, y anaren à la processó interpolats amb los frares Mercedaris.

—Dit dia à expenses de D. Nicolau Olesa se donà un espléndit *banquete* à tots los catius, y los cavallés mallorquins y alguns estrangers los serviren en taula y després dinaren juntament amb la Comunitat de la Mercè.

—1752. El M. lltre. Capítol ha acodit à la Real Audiència contra les tropelies del señor Bisbe, implorant la protecció Real.

—1758. Agafaren un gròs contrabando de tabach y indians.

—1771. Llevaren d'els Convents, d'ordre del Consell les apotecaries, manant qu'els frares no pogan vendre ni donar medicina alguna.

Temps.—Pesat.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries.

—Els nins qu' avuy naixquen serán variables; y ses nines pereroses.

Dimars 9

SANTS PRIMO Y FELICIANO MARTIRS.

Festivitat del Còrpus en Sant Nicolau.

Efemerides.—1755. Girant de la lluna y aygo tot lo dia y un còp feya fret s'altre calor.

Temps.—Millora.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries.

—Els nins nats avuy serán hòmos de bé; y ses nines beates.

Dimecres 10.

SANTA MARGALIDA, REYNA D'ESCOCIA.

Còrpus de les Hermanites d'els pòbres.

Efemerides.—1749. Ha fet moltíssim fret y molts s'han tornat posà d'hivèrn.

Temps.—Refresca.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Tauro.

—Els nins que neixerán avuy serán bons per enginés; y ses nines molt faneres.

Dijous 11.

SANT BERNABÉ, APOSTOL.

Octava del Còrpus. Processó de la Moixeta.

Efemerides.—1749. Ha feta una nevada en la Montaña.

—1750. Trobaren al cantó de casa del señor Ardiaca, cantó de sa part de la Costa de La Seu, à la Porta de La Sala, y en molts altres punts asseñalats, varios pasquins aficats dient mil dictèris y opròbis al Beato Ramon Llull, tractantlo de Eretge y dibent que el Dimoni era més sant que el Beato y dibent axí mateix mil opròbis del lltre. Sr. D. Juan Ferrer, Pre., canonge y Comisari general, sede vacante.

—1751. Morí D.ª Juana Cotoner V.^a de Don Juan Despuig, còmpte de Montenegro, mare del nòstro Bisbe D. Lloréns Despuig y Cotoner.

—1757. Aygo grossíssima tot lo dia. Els torrents corrian.

Temps.—Bò.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Tauro. Conjunció de Mercuri y sa Lluna.—Els nins nats avuy serán mòros de pau; y ses nines molt modestes.

Divendres 12.

EL SANTÍSSIM COR DE JESUS Y S. ONOFRE.

Coranthòres.—Comènsan à Sant Francesch dedicades à Sant Antoni de Padua.

Novenes.—Comènca sa de Sant Lluís.

Efemerides.—1750. S'embarcaren els catius forastés.

—1750. Se publicà en La Seu un monitori quantre els pasquins, y la Ciutat va tenir junta fins à les 3 de la tarde. També la tengueren los protectors de la Causa Pia y resolgueren acudir à la R. Audiència. El pasquí deya lo siguiente:

No sabeu que hey ha de nou s'ha innovat un cavallé que se diu Don Juan Ferré que es causa d'aquest renou.

De vuytenes es Mosson y Cavallé ja s'es fet perquè es ell el qui du es plet del qui es diu Mosson Ramon.

Miracle pens será estat que En Ramonet li va fé de Mosson à Cavallé com som que s'ha baraiat.

May m' hauria jo pensat que fos hòmo baladré y que es fos anomenat el senó Don Juan Ferré.

Per últim vaitx acabant y consumiré la metxa es veritat que es eretja y el Dimoni el vol fer sant.

Aquestes cinch cuartilles son les que alicaren p' els cantons de la ciutat de Mallorca els malévolos y suspensos *in fide*. Deu fassa que se sàpia qui es y se li don el castich que se té merescut.

—1752. S'es encés un meteoro à sa part del ponent de forma d'una bolla molt gròssa à les 11 de sa nit y ha durat còsa de sis minuts y donava tanta claretat com si fos dia clar.

—1753. Morí Don Jusèp Gras Pvre. hòme molt benemerit, gran predicadó. Feu dues Coremes en La Seu ahont feu molt de fruyt y en les prédiques de doctrina cristiana que feya en La Seu era molt escoltat de gent dòcta.

—1756. Per devant Capdepera han passat 50 vaxells qu'anavan à Menorca.

Temps.—● Lluna nòva à les 10^h 35 de la nit.

Signes.—Es sòl en Géminis; y sa lluna també.

—Els nins qu' avuy neixerán viurán molt; y ses nines vives y agudes.

Dissapte 13.

SANT ANTONI DE PADUA, CONFESSÓ.

Coranthòres.—Segueixen à Sant Francesch.

Efemerides.—1756. Va essé la festa de la Trinitat y de S. Antoni de Padua. El corréu de Barcelona à vista de Cataluña va essé envestit per dues galiòtes de mòros que l' volían atracar. El corréu d'investí à una, la més gròssa y de l' envestida li va fé volar part de la proa y el arbre triquet y comensà à tirarlos flascos de fòch y la gent del corréu saltà dins la galiòta gròssa y à botaventades y anflenxades de 180 mòros qu' hey havia en remangueren 18 de vius. De estos n' hi ha 5 sans y bons y 13 de ferits. De los cristians no n' hi ha més que 5 de ferits però ningun de cuydado gracies à Deu. S'altre galiòta s' escapà; se judica que també té molta gent mòrta.

—1758. Es arribat el corréu y no obstant d' haverhi tants de mòros qui l' agordavan per pillarló es arribat sà y salvo. Ha duyta la mòrt del Papa Benedicto catorze anomenat el Grande.

Temps.—Variable.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Càncer.

Conjunció de Saturno, Venus y sa Lluna.

—Els nins qu' avuy neixerán tendrán molta forsa; y ses nines bones per señores.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es bé sòna y es mal còla.

SEMBLANSES.—1. En que tenen telons.

2. En que té aranes.

3. En que té menjadores.

4. En que té còr.

XARADA.—La Seu.

PREGUNTA.—Una càcia.

CAVILACIÓ.—Ferragut.

FUGA.—Mestre Bartomeu Borrás.

quant passa sa missió

una fent que d' à un bras

la se cura amb un cluro.

ENDEVINAYA.—Una capa.

GEROGLIFICH

× + KEFI : × : empr ERI × e
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. En que s' assembla un ase à un refresch?

2. Y un ase à un vestit?

3. Y un ase à un mal operista?

4. Y un ase à una atlòta del día?

PREGUNTA.

¿Que es lo que vé devant es *principio*?

CAVILACIÓ.

TRAPES

Compondré amb aquestes lletres un llinatge

FUGA DE VOCALS.

n . . , d . s . s , tr . s . s , q . tr . . s ,
s . n b . ns p . r c . r . g . . . ts n . s

ENDEVINAYA.

Còm més bufarás
més m' encendrás.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.

6 JUNY DE 1885

Estampa de sa Viuda y Hys d' En P. J. Gelabert